

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. Пловдив, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Николай К. Стоянов
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20245300500513 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба подадена от Г. С. Р., с ЕГН: *****, чрез назначения му по делото особен представител адв. Я. С., против Решение № 421 от 25.01.2024 г., постановено по гр. д. № 11364 по описа на РС – Пловдив за 2022 г., с което е признато за установено съществуването на вземане на „ЕВН България Топлофикация” ЕАД, ЕИК: 115016602, към жалбоподателя по Заповед № 2115 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.03.2022 г. по ч.гр.д. № 3944/2022 г. по описа на РС – Пловдив в размер на 257, 15 лева- главница, представляваща стойността на разпределената топлинна енергия за периода 01.05.2020г. – 30.09.2021г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. Пловдив, бул. ***, както и сумата от 23, 74 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 02.07.2020г. – 20.03.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 21.03.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Във въззивната жалба са релевирани подробни оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Искането към въззивния съд е за неговата отмяна и постановяване на ново, с което да бъдат отхвърлени предявените искове.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия „ЕВН България Топлофикация” ЕАД, със становище за нейната неоснователност. Иска да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Пловдивският окръжен съд, в настоящия си съдебен състав, като съобрази

доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и в съответствие с чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от страна с правен интерес, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

След извършена служебна проверка по чл. 269 ГПК въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предмет на настоящето въззивно производство е материалноправният спор, разрешен със съдебния акт, предмет на въззивно обжалване по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, чието решаване по същество дължи и въззивният съд, а именно предявените искове за установяване съществуването на вземане с правна квалификация по чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД. Производството пред първоинстанционния съд е образувано във връзка с издадена заповед № 2115/23.03.2022 г. по ч.гр.д. № 3944/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXIII граждански състав против Г. С. Р., с ЕГН: *****, връчена на длъжника чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК на регистрирания постоянен адрес. В тази връзка на заявителя са дадени указания за предявяване на иск за установяване съществуването на вземането, удостоверено в заповедта за изпълнение и такъв е предявен в законоустановения едномесечен срок.

В постановеното решение по този иск първоинстанционният съд е приел, че в случая безспорно е установено съществуването на облигационна връзка между страните по делото, доколкото за възникване на правоотношението за покупко-продажба на топлоенергия, не е необходимо да се сключва индивидуален писмен договор между потребителя и доставчика на услугата, защото обвързаността между страните възниква по силата на закона. Районният съд е приел също, че ответникът е потребител на топлинна енергия, позовавайки се на разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ и ценейки приложения като писмено доказателство нотариален акт за дарение на недвижим имот, от който се установява, че ответникът е собственик на същия. Съдът е ценил и приетите по делото СТЕ и ССЧЕ, въз основа на които е обосновал извод за доказаност на предявените искове по основание и размер.

В исковата молба на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД се твърди, че дружеството, в качеството си на енергийно предприятие по см. на 126, ал. 1 и чл. 129 от ЗЕ, е единственото търговско дружество, притежаващо лицензия по чл. 43, ал. 2 от ЗЕ за производство и пренос на топлинна енергия за обособената територия на гр. Пловдив. По силата на раздел II от публично известни и влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, одобрени от КЕВР, публикувани и на сайта на дружеството: www.evn.bg, „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД било длъжно да доставя в абонатните станции на сградите топлинна енергия за отопление и горещо водоснабдяване. Ответникът Г. С. Р., като собственик на топлоснабден имот, находящ се в гр. Пловдив, бул. „***“, имал качеството на клиент на топлинна енергия и съгласно чл. 34, ал. 1 от ОУ бил длъжен да заплаща месечните дължими суми за доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичането на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 35, ал. 1 от ОУ, при неизпълнение в срок на задължението по чл. 34, ал. 1, клиентите на топлинна енергия дължали на дружеството обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В изпълнение на законоустановените си задължения на топлопреносно предприятие, ищцовото дружество доставило до сградата, а търговецът, извършващ дялово разпределение на топлинна енергия –

„Техем сървисиз“ ООД разпределил за имота на ответника топлинна енергия на обща стойност 280,89 лева, включваща главница в размер на 257,15 лв., представляваща стойността на разпределената топлинна енергия за периода 01.05.2020г. – 30.09.2021 г., ведно с обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 02.07.2020 г. – 20.03.2022 г. в размер на 23,74 лева. За тези суми било депозирано заявление по чл. 410 от ГПК и издадена заповед за изпълнение по образуваното ч. гр. д. № 3944/2022г. по описа на РС Пловдив.

С оглед въведените от ищеца с исковата молба твърдения, възникването на спорното материално право е обусловено от кумулативното проявление в обективната действителност на следните юридически факти: 1. Наличието на действително облигационно правоотношение с предмет: продажба /доставка/ на топлоенергия между топлопреносното дружество, в качеството на продавач /доставчик/ на топлинна енергия и потребителя, в качеството му на купувач и 2. продавачът реално да е доставил топлинна енергия на купувача в посочения в исковата молба обем.

Възникването на облигационно продажбено правоотношение със страни топлопреносното дружество, в качеството му на продавач и потребителя /клиента/ на топлинна енергия, в качеството му на купувач, е обусловено от притежаването на правото на собственост от страна на купувача по отношение на топлоснабден недвижим имот. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. При придобиване на това качество, по силата на закона и без да е необходимо изрично волеизявление, собственикът на имота става страна по продажбеното правоотношение.

В случая с писмения отговор по чл. 131 от ГПК ответникът чрез назначения му особен представител е оспорил иска по основание и размер.

Като писмено доказателство в първоинстанционното производство е приет нотариален акт за дарение на недвижим имот № 68, том X, нот. дело № 1722 от 12.05.1989г., с който Ц. Гева Р.а е дарила на сина си Г. С. Р., който като непълнолетен е действал със съгласието на баща си С. Гев Р., собствения си недвижим имот, представляващ апартамент № 7, находящ се на трети етаж от вх. „А“ на жилищен блок № Е-1, бл. „*** в гр. Пловдив, със застроена площ на жилището 58 кв. м., състоящ се от две стаи, кухня, баня и сервиси, заедно с избено помещение № 7 и 0, 984 % ид. части от общите части на сградата и отстъпеното право на строеж върху дворното място, цялото от 7, 670 кв. м., съставляващо парцел за жилищен блок на КЦМ в кв. 1480-нов по плана на кв. „Гагарин-изток“ Пловдив, като е запазила за себе си и съпруга си С. Гев Р. пожизнено право на ползване на жилището.

Преценявайки посочените доказателства първоинстанционният съд обосновано е приел, че ответникът има качеството на потребител на топлинна енергия за процесния обект. Пред въззивната инстанция се поддържа възражението за недоказаност на предявения иск относно реално предоставеното и отчетено количество вода за имота през процесния имот.

За доказване твърденията в исковата молба в първоинстанционното производство са допуснати и приети СТЕ и СсчЕ, които и настоящата инстанция кредитира като компетентно и обосновано изготвени.

От заключението на приетата СТЕ се установява, че през процесния период 01.05.2020 г. – 30.09.2021 г. абонатната станция, обслужваща жилищния блок в гр.

Пловдив, бул. „***“ е работила, като е подавала топлинна енергия за отопление и БГВ. Подадена е общо 312,056771 MWh ТЕ за разпределение, от които са отчислени технологични разходи в размер на 5, 818731 MWh за сметка на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД. През процесния период в ап. 7 всички 3 броя отоплителни тела са били присъединени към топлопреносната мрежа в блока и са били снабдени с ИРУ. Същите са отчитани ежемесечно визуално. Отопляемия обем на имота е 140 кв. м. През имота на ответника преминава 1 бр. щранг лира с мощност 587,52W. Потребената топлоенергия от същата не се отчита с уред за измерване и се начислява по максимална нормативна мощност за отоплителното тяло. В имота на ответника всички отоплителни тела са присъединени към топлопреносната мрежа в блока и на същите е начислявана ТЕ за отопление всеки месец по отчетните показания на индивидуалните разпределителни устройства, монтирани на тях. През процесния период в имота има монтирани три броя ИРУ, като за отчета им е осигуряван редовен достъп. Има монтиран и един брой водомер за топла вода, за който през процесния период не е начислявана ТЕ за БГВ, поради липса на потребление. Вещото лице заключава, че за процесния имот са прилагани изискванията на т. 6.7 във вр. с т. 6.5 от Методика за дялово разпределение на ТЕ в сгради-етажна собственост, приложение към чл. 61, ал. 1 от НАРЕДБА № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването, за 1 бр. щранг-лира по максимална нормативна мощност на отоплителното тяло. Количеството ТЕ разпределено в имота на ответника за периода 01.05.2020 г. – 30.09.2021 г. по месеци, показано в приложената таблица към заключението, е общо 0,84116 MWh за отдадената от сградната инсталация, 1, 12219 MWh за отопление и 0, 0 MWh за БГВ. Няма разлика между разпределеното от топлинния счетоводител количество ТЕ и начисленото от „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, което вещото лице установило при сравнение на справките за начислената топлоенергия от „Техем Сървисис“ ЕООД и „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД за абоната. Начинът на разпределение и начисляване на потребената от ответника ТЕ съответства на специалната методика на нормативните актове, посочени в раздел II, уреждащи разпределението и начисляването на разходите на ТЕ.

Съгласно приетото заключение на съдебно-счетоводна експертиза в първоинстанционното производство стойността на топлинната енергия, консумирана от потребителя Г. С. Р., абон. № 1956605 за обект, находящ се в гр. Пловдив, бул. „***“, за периода от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г. е в обща размер от 257,15 лв. с ДДС. Лихвата за забава, изчислена върху всяка неплатена месечна сума за периода от 02.07.2020 г. до 20.03.2022 г. възлиза общо на 25,70 лв. За времето от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г. по партида на ответника има издадено едно кредитно известие с № 4500645132/31.07.2021 г. на стойност - 16,98 лв. /т. нар. минусови изравнителни сметки/.

Настоящата инстанция кредитира изцяло заключенията на вещите лица, като компетентно дадени и обективно изготвени. От заключенията на експертите се установява, че начислените на ответника суми са правилно определени, при съобразяване на действащите нормативни изисквания и при ползване на информацията от фирмата за топлинно счетоводство.

Предвид гореизложеното настоящият състав на съда намира, че в случая са налице кумулативно всички юридически факти, с чието проявление в обективната действителност е свързано възникването в полза на ищеца на правото да претендира заплащане на доставеното количество топлинна енергия за процесния имот през релевантния период. По делото се установи наличието на облигационно

правоотношение между ищеца, в качеството му на доставчик на топлинна енергия и ответника, в качеството на неин купувач, обусловено от притежаваното от него право на собственост върху топлоснабден недвижим имот. Доказа се и реално доставеното количество топлинна енергия по отделни компоненти. Установи се от заключението на съдебно-техническата експертиза, че всички отоплителни тела в имота са били присъединени към топлопреносната мрежа в блока и на същите е начислявана топлинна енергия за отопление всеки месец по отчетените показания на индивидуалните разпределителни устройства, монтирани на тях. През процесния период на е начислявана ТЕ за БГВ, поради липса на потребление на топла вода. Количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия водомер, като разпределението на отчетената от общия топломер топлинна енергия между отделните етажни собственици е извършено по системата на дялово разпределение по начина, регламентиран в действащата през периода нормативна уредба. Няма разлика между разпределеното от топлинния счетоводител количество ТЕ и начисленото от „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД за процесния имот. Освен това, тъй като всеки съсобственик придобива правото да ползва постъпилата в сградата топлинна енергия, то всеки следва да участва в разпределението на тежестите, свързани с общата вещ, като заплаща топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

Досежно задължението за заплащане на мораторна лихва за забава съдът намира предвид акцесорния му характер, че възникването на последното е обусловено от дължимостта на главното вземане и неговото неизпълнение в срок. Съгласно клаузата на чл. 34, ал. 1 от приложимите към процесното правоотношение общи условия, купувачите дължат заплащане на доставената топлинна енергия в 30-дн. срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При неплащане в този срок и на основание чл. 86 във вр. с чл. 84, ал.1, изр. 1 от ЗЗД ответникът, в качеството си на длъжник, изпада в забава и дължи заплащането на законната мораторна лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл. Размерът на мораторната лихва за претендирания период е установен от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, поради което съдът намира акцесорния иск за доказан.

Гореизложеното налага извод за неоснователност на въззивната жалба, която следва да се остави без уважение, а решението на районния съд като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото въззивника следва да бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество направените пред настоящата инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и депозит за особен представител -400 лв. Следва да се осъди въззивника да заплати и ДТ за въззивно обжалване в размер на 50 лева общо по двата иска.

Предвид гореизложеното Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 421 от 25.01.2024 година, постановено по гр. дело № 11364 по описа за 2022 г. на Пловдивски Районен съд, XXIII гр. с.

ОСЪЖДА Г. С. Р., ЕГН ***** от гр. Пловдив, бул. „*** да заплати на „ЕВН БЪЛГАРИЯ ТОПЛОФИКАЦИЯ“ ЕАД ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив ул. Христо Г. Данов № 37 сумата от 500 лева – разноски за

въззивното производство.

ОСЪЖДА Г. С. Р., ЕГН ***** от гр. Пловдив, бул. „***“ да заплати ДТ в размер на 50 лева за въззивно обжалване по сметка на Пловдивския окръжен съд в полза на бюджета на съдебната власт.

ДА СЕ ИЗДАДЕ на адвокат Я. С.- особен представител на Г. С. Р., ЕГН *****, разходен касов ордер за определеното адвокатско възнаграждение за въззивното производство в размер на 400 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____